

illa lege, sub nomine *procuratoris*, seu administratoris rerum ecclesiasticarum. Ergo vendere tale hospitale est simonia, quia prohibita. Confirmatur, quia sicut templum seu ecclesia est res quædam spiritualis, ita et hospitale religiosum ex peculiari institutione Ecclesiæ, et dedicatione ad cultum Dei; ergo administratio illius merito dici potest aliquid spiritualibus annexum, maxime accedente ecclesiastica lege; ergo est materia simoniæ, saltem interveniente ecclesiastica lege. Contra hoc autem sentire videtur Anton., 3 part., tit. 11, cap. 2, § ult. Sed quod diximus, prius iste docuit, 2 part., tit. 1, cap. 5; et idem sentiunt Victor. et Soto, et videtur convinci rationibus factis.

CAPUT XXVIII.

UTRUM JUS PATRONATUS SIT MATERIA SIMONIÆ,
UBI DE JURE SEPELLIENDI, ET SIMILIBUS?

1. *Jus patronatus, aliud civile, aliud canonicum est.*—Quid patrono competat ratione hujus juris.—Jus patronatus, quoddam civile est, aliud canonicum. Civile est, quod jure civili fuit introductum, et convenit patrono respectu liberti, seu honorum ejus. Canonicum autem ab Ecclesia fuit institutum in quamdam ostensionem gratitudinis, et remunerationis ejus qui aliquam ecclesiam fundavit, construxit, vel dotavit; ille enim patronus talis ecclesiæ dicitur tanquam ejus pater, quia illam dotavit, vel quasi genuit, et ideo Pontifices aliquod jus in illam ecclesiam illi concesserunt, quod jus patronatus appellatur. Competunt autem patrono, ex vi istius juris, multa quæ in jure canonico declarantur, propter quæ honorificum, utile et onerosum dicitur. Honorificum quidem, quia patrono convenientia obsequia præstari debent, et præsertim illi conceditur honorificus locus in sua ecclesia. Dicitur etiam onerosum, quia patronus licite potest defendere suam ecclesiam, ne bona ejus dilapidentur, modo præscripto in capit. *Filiis*, 16, quæst. 7. Dicitur præterea jus utile, quia si patronus ad egestatem deveniat, ecclesia debet ei subvenire majori cura et obligatione, quam aliis pauperibus, cap. *Quicumque*, cum sequentibus. Et notat ibi Glossa, in cap. *Piæ mentis*, et communiter Doctores ibi, in rubr. de Jur. patro., et in cap. *Nobis*. Atque hæc omnia, quatenus declarata sunt, veluti ex natura rei, seu ex naturali gratitudine, videntur consequi ex beneficio,

quod patronus ecclesiæ contulit; unde hoc jus, quoad hæc tria sic declaratum, non tam videretur ex gratia donatum, quam debitum, ut significavit Innocentius, in cap. *Præterea*, 2, de Jure patron.

2. *Patronus habet jus præsentandi personas ad beneficia suæ ecclesiæ.*—Ob hanc ergo fortasse causam, ut Ecclesia magis alliceret fideles ad hæc opera pietatis, majorem quamdam et specialem gratiam voluit patronis conferre, concedendo illis jus præsentandi personas ad beneficia suæ ecclesiæ. Sic enim nomine *gratiæ*, hoc jus appellavit Concilium Arausicanum I, cap. 10; et ex Nicolao Papa refert Gratian., in capit. 4, 16, quæst. 5. Hinc dixit Glossa, in dicto cap. *Piæ mentis*, jure antiquo non fuisse hoc jus concessum patronis: movetur autem ex illo textu, et cap. *Filiis*, ead. quæst., et cap. *Noverint*, 10, quæst. 1. Sed revera in illis Decretis, non negatur hoc jus patrono, sed solum denegatur tale jus in bona ecclesiæ, ut illa usurpare, vel administrare præsumat. De proprio autem jure præsentandi nihil ibi dicitur: hinc vero colligi non potest eo tempore non fuisse hoc jus institutum. Quin potius verbum illud, *Præter processioneis additum*, in dicto cap. *Piæ mentis*, de hoc jure intelligi potest, ut eadem Glossa declaravit. Item in cap. *Quoniam*, de Jur. patron., loquens Concilium Lateran. de hoc jure, vocat illud *potestatem*, in qua Ecclesia huc usque patronos sustinuit. Quibus verbis significat, hoc jus antiquissimum esse. Et certe Concilium Arausican. satis antiquum est, et dicit. cap. *Decernimus*, cum sequentibus, satis antiqua etiam sunt, et hujus juris mentionem faciunt, et in nullo fit mentio de illo, tanquam de re tunc primum instituta, unde initium illius, ut opinor, ignoratur; quod est signum antiquissimæ traditionis. Quidquid vero sit de initio ejus, certissimum est, et justissime institutum esse, et patronis convenire secundum conditionem et modum in jure canonico expressum; unde ab auctoribus hoc jus ad honorificum titulum censetur pertinere, ut videre licet in Joanne Andr., Panormitano, et et aliis locis supra citatis.

3. *Jus patronatus quoad honorem, defensionem et utilitatem temporalem non est materia simoniæ.*—Quæstio ergo proposita maxime procedit de jure patronatus ratione hujus ultimi favoris, et actus ejus; nam reliqui magis temporales sunt, et per se non habent annexionem cum re spirituali; nam, licet ex actu religionis, seu pietatis, qualis est ædificare vel

dotare ecclesiam, resultent, illa non est annexio ad spirituale, nec repugnat ex spirituali resultare aliquid mere temporale, sicut ex jure decimarum resultat in parcho dominium decimarum, quod semel acquisitum mere temporale est, et ideo decimæ jam possessæ vendi possunt. Ita ergo jus patronatus quoad honorem humanum, et quoad defensionem, et utilitatem temporalem ex beneficio facto ecclesiæ, quasi jure naturali gratitudinis nascitur, etiamsi jure canonico stabilitum sit, et majori fortasse obligatione ecclesiæ impositum. Nihilominus tamen secundum illos respectus tantum temporale manet, quia jus etiam canonicum potest aliquid temporale præcipere, et licet id præcipiat ex motivo spirituali, seu in ordine ad spiritualia, id non sufficit ad connexionem de qua tractamus, ut constat. Quia jus patronatus secundum illos respectus non est materia simoniæ, ut sentiunt omnes auctores statim referendi, et colligitur etiam ex juribus allegandis. Quamvis alia ratione etiam secundum illos respectus invendibile videatur, quia non est transferibile ad alios, nisi jure sanguinis, et quasi intrinseco hæreditario jure, ut notatur, et colligitur ex capit. *Nobis*, de Jur. patron., junctis capit. *Quicumque*, et cap. *Filiis*, quæst. 7. Et ratio est, quia illud debitum gratitudinis, est quasi personale, et ideo vendi non potest extraneis; consanguineis autem communicatur, seu ad illos redundat, quia sunt aliquo modo unum cum fundatore per vinculum naturale consanguinitatis. At vero jus patronatus sub ultimo respectu, transferri potest etiam ad extraneos, ut jura concedunt, quia cum ecclesia eam facultatem patronis concesserit quasi ex abundantia gratitudinis ultra naturale debitum, voluit illam concedere cum majori amplitudine, et liberalitate, ut patebit.

4. *An jus præsentandi, quod in patrono datur, sit materia simoniæ.*—Hinc ergo intelligi potest dubitandi ratio, quia licet hoc jus ab Ecclesia manaverit, tamen in se mere temporale esse videtur, ac subinde non esse materia simoniæ, sed vendi posse. Assumptum patet primo, quia est jus de se commune laicis, qui non sunt capaces spiritualium jurium. Secundo, quia transfertur ad hæredes jure sanguinis, sicut dictum est de eodem jure quoad alios respectus: at spiritualia non transeunt jure hæreditario, alias in beneficiis etiam posset esse hæreditas. Tertio, etiam ad extraneos transire potest, non solum per donationem, sed etiam per venditionem, ut ex jure constat, et statim probabitur: ergo simpliciter est quid temporale. Quarto, illud jus solum esse videtur quidam humanus honor, quia nullum spirituale fructum vel effectum habet. Nam si aliquem haberet, maxime præsentationem ad rem spirituales, ut ad beneficium: at hoc nihil spirituale est, quia per illam præsentationem nullum jus spirituale confertur, sed solum quasi applicatur materia, circa quam prælatus ecclesiæ operetur, quod valde remotum est ad actionem vel effectum spirituales.

5. *Deciditur quæstio pro parte affirmativa.*

—Nihilominus dicendum est primo, jus patronatus, quatenus est jus præsentandi ad ecclesiastica beneficia, esse materiam simoniæ, ac subinde peccatum simoniæ esse illud vendere. Hoc est certum, saltem de jure ecclesiastico, ut omnes Doctores fatentur, et patet ex cap. *Quia clerici*, ubi advocati vendi prohibentur; ut autem Gloss. ibi, Joann. Andreas et alii exponunt, advocatia ibi idem significat, quod jus patronatus, et quamvis rationem vocis non reddant, ex ratione textus colligitur. Juxta quam interpretationem non immerito posset sub nomine *Defensoris* et *Advocati* comprehendi patronus in capit. *Salvator*, 1, quæstione tertia, et ita ibidem eandem prohibitionem contineri. Ibi enim refertur caput Concilii Chalcedonens., in quo prohibetur vendi officium *defensoris*; et Urbanus Papa declarat, *defensorem* (inter alios) esse *advocatum*. Si ergo jus patronatus advocatia appellatur, recte dicimus patronum esse advocatum, quia etiam est defensor, cum ad illum pertineat jus defensionis, ut diximus. Unde etiam in capite *Præterea*, 2, de Jur. patronat., nomine advocati Glossa patronum intelligit, et in eodem textu videtur statim ita explicari. Nam hæc voces, advocati, patroni, vicedomini, etc., tanquam synonyma poni videntur. Quando ergo jus patronatus vocatur advocatia, licet idem jus significetur, non tamen sub eodem actu, sed advocatia dicitur a jure defendendi suam ecclesiam. Sed non refert, quia non respicitur, unde vox sumpta sit, sed quid significet, nam hoc jus licet plures habeat actus, idem est et indivisibile. Eadem prohibitio habetur expresse in capite *de Jure*, eodem, et in dicto capite *Præterea*. Ratio, quæ in dicto capite *de Jure* redditur, est, quia jus patronatus est spiritualibus annexum; simonia autem committitur, etiam circa spiritualibus annexa, capite *Quæsitum*, de Rerum permut., capite primo de Transact., c. *Querelam*, de Simonia.

6. *An simonia commissa in venditione juris patronatus, sit non solum contra jus ecclesiasticum, sed etiam contra divinum.* — Ad explicandam vero magis hanc rationem, quæri potest an simonia, quæ in venditione juris patronatus committitur, sit non solum contra jus ecclesiasticum, sed etiam contra divinum. Nam ex dicta ratione, videtur sequi solum esse contra prohibitionem Ecclesiæ, quia vendere ea quæ spiritualibus sunt annexa, solum antecedenter, non est per se et intrinsece malum, ut supra dictum est; sed jus patronatus solum antecedenter est annexum beneficio, ut constat; ergo si solum ratione annexionis hujus invendibile est, non natura sua, sed sola prohibitione est invendibile, ac subinde simonia ibi non est contra jus divinum, sed solum contra humanum. Et confirmatur primo, nam jus patronatus solum est ex Ecclesiæ institutione, et non consistit in aliqua consecratione, vel benedictione, per quam res fiat sacra aut spiritualis; ergo non habet unde sit materia simoniæ contra divinum jus. Confirmatur secundo, quia divus Thomas, secunda secundæ, quæstione centesima, articulo quarto, jus patronatus ponit inter ea quæ aliquo modo vendi possunt, non autem in quantum sunt spiritualibus annexa; ergo, secluso jure positivo, posset vendi jus patronatus secundum se spectatum, licet formaliter non posset vendi propter annexionem ad beneficium. Confirmatur tertio, quia jus sepulturæ, et jus habendi in ecclesia honorificum locum, seu stallum (ut alii loquuntur) vendi possunt, seclusa prohibitione Ecclesiæ; ergo et jus presentandi. Atque ita videntur sentire Theologi, in 4, distinctione vigesima quinta; D. Thomas, quæstione tertia, articulo secundo, quæstiunc. tertia, ad tertium. Et ibidem Palud., Richard., Durand., et Maj.; Anton., secunda parte, titulo primo, capite quinto, § secundo; Sylvest., verb. *Simonia*, quæstione duodecima, et ibi alii Summistæ; Soto, libro nono, quæstione septima, articulo primo; Navar. dicto capite vigesimo tertio, numero nonagesimo nono, et centesimo octavo.

7. *Postquam ab Ecclesia jus patronatus instituitur, illud materia simoniæ manet contra jus divinum naturale.* — Nihilominus dico secundo: post factam ab Ecclesia institutionem juris patronatus, ipsum ex natura rei, et ex divino naturali jure invendibile est, et materia propriissimæ simoniæ. Juxta istam conclusionem intelligendi sunt dicti auctores; illam enim non negant; et quamvis distincte illam

non explicent, nihilominus illam magis significant, qui dicunt jus patronatus secundum se non esse vendibile, licet possit transire cum universitate, de quo statim dicitur. At vero Doctores canonistæ divisi valde videntur circa hanc assertionem: quidam enim simpliciter dicunt jus patronatus, secundum se spectatum, mere temporale esse, et solum propter annexionem reputari tanquam spirituale; quibus favent jura, quæ vocant hoc jus annexum spiritualibus, ut dictum capit. *de Jure*, cum similibus. Ita Abb., Deci., et alii, in Rub. et in cap. *Quanto*, de Judic., et in d. cap. *De jure*, quos multi sequuntur, ut late tractat Selva, 1 part., de Benef., cap. 7, num. 78 et seqq. Alii vocant partim temporale, partim spirituale, ut Glos., in cap. *Pie mentis*, 16, q. 7. Alii tenent esse simpliciter et secundum se spirituale, et isti multum favent nostræ assertioni. Tradidit autem id Anton. de Butr., et Andr. Barbat., in dict. cap. *Quando*, et in Rub. de Judic., et tradit Gloss. ultim., in cap. *Præterea*, 1, de Transact. Et idem plane sensisse videtur altera Gloss. citata; non enim vocat partim spirituale, partim temporale hoc jus, quia partem et partem habeat, nam indivisibile est, sed (ut eadem bene explicat) quia secundum diversas habitudines videtur cum temporalibus, et spiritualibus rebus aut juribus convenire. De temporalitate ergo solum illi attribuit, quod laicis convenire potest, et quod transit ad hæredes; spiritualitatem autem solum inde colligit, quod vendi non potest, utique per se, et natura sua; alias non bene inferret. Illæ autem duæ conditiones non indicant esse hoc jus temporale, sed solum in aliquo convenire cum illo. Quin potius Anton. et Barbat. supra, ex priori conditione colligunt, esse spirituale hoc jus, quia in laicis tanquam in subjecto extraneo, et præter regulam communem talium jurium ex speciali gratia Ecclesiæ (ut loquuntur jura supra citata) invenitur. Et eodem modo transit ad hæredes, non formaliter (ut sic dicam), id est ex vi temporalis juris hæreditarii, sed ex gratia etiam Ecclesiæ, quæ voluit illum favorem etiam personis per patronum vocatis, aut illum representantibus, communicare.

8. *Jus patronatus spirituale debet judicari propter multa quæ in eo sunt.* — Hæc ergo sententia mihi valde placet: nihil enim video in ipso jure patronatus, quod merito dici possit temporale proprie, et in se; multa autem video propter quæ debeat simpliciter et intrinsece, ac in se judicari spirituale. Primum

enim, ab eadem spirituali potestate ecclesiasticæ jurisdictionis, qua beneficia ecclesiastica instituta, et modus conferendi illa, et aliæ conditiones ad illa requisitæ ordinatæ sunt, ab eadem hoc jus inventum et creatum est; ergo ab origine spirituale est. Deinde terminus, ad quem tendit, spiritualis est, ut constat, nam est beneficium ecclesiasticum, et potestas jurisdictionis vel administrationis ecclesiasticæ, quæ per illud conferri solet. Actus etiam hujus juris spiritualis est, nam est præsentatio ad beneficium spirituale. Per quam præsentationem non utcumque applicatur materia, seu subjectum, sed etiam quodammodo fit proxime capax institutionis ad beneficium, adeo ut si persona sit idonea et digna, necessario instituenda sit juxta caput *Significasti*, cap. *Suggestum*, cum similibus, de Jur. patron; et si institutio sine prævia præsentatione fiat, irrita sit, juxta cap. *Illud*, eodem. Ergo præsentatio, licet non conferat proprium jus, ut juristæ volunt in cap. *Quanto*, per eundem textum, 63 d., et alii apud Gomez, in Regul. de Trienn. possess., quæst. 33, nihilominus confert quasi proximam moralem capacitatem, quæ, ut talis est, spiritualis est, nam ad formam spiritualem, et ex spirituali Ecclesiæ potestate ordinata et prærequisita est.

9. Denique ex his concluditur, etiam jus ipsum patronatus in se spirituale quid esse, quia est veluti potentia moralis ad aliquid agendum; potentia autem ab objecto et actu sumit suam speciem et conditionem; cum ergo illa potentia ad objectum spirituale per actum spiritualem tendat, ut ostensum est, ipsa etiam in se spiritualis judicanda est. Nam, licet non sit potentia physica, sed moralis, et pertineat ad jura quæ incorporalia vocantur, etiam in illo ordine dari potest jus spirituale, ut patet in ipsa spirituali jurisdictione, vel in jure eligendi ad beneficia, cui proxime accedit jus presentandi. Unde confirmatur ratio: nam jus eligendi ad prælationem ecclesiasticam, etiamsi contingat esse in laico, ut olim fortasse permissum est, juxta ea quæ referuntur in Decretis, d. 63, spirituale est, quia illud jus ex origine, objecto et actu spirituale est, et non mutat naturam propter subjectum, quia, cum sit quid morale, potest etiam moraliter inesse laico ex dispensatione et concessionem Ecclesiæ; ergo idem erit de jure presentandi. Nec refert quod etiam dicatur annexum rei spirituali; non enim repugnat, id quod una ratione spirituale est, si sit omnino

respectivum et ordinatum ad aliud spirituale, quod præcipuum est, dici illi annexum; sic enim vasa sacra, etiam ut sacra sunt, dicuntur esse annexa spirituali, scilicet, sacrificio et sacramentis, ut D. Thomas et alii loquuntur; quod non obstat quominus vasa, ut consecrata, sint in se quid spirituale, ut supra declaratum est. Ita ergo jus patronatus est quidem in se quid spirituale; tamen quia totum suum esse est in ordine ad beneficium, ideo per suammet spiritualitatem est annexum alteri spirituali principaliori.

10. *Ex eo quod jus patronatus sit in se spirituale, monstratur esse materia simoniæ juri divino contraria.* — Ex hoc ergo principio optime probatur secunda assertio posita. Nam id, quod est secundum se spirituale et supernaturalis, natura sua est invendibile, et consequenter est materia simoniæ juri divino contrariæ, ut sæpe in superioribus ostensum est; sed jus patronatus, secundum se spectatum, est quid spirituale, ut ostendimus; ergo est materia propriissimæ simoniæ. Nec refert quod illud jus sit ab Ecclesia inventum et institutum, nam etiam prima tonsura est ab Ecclesia instituta, et calicis consecratio, et similia, et nihilominus sunt materia propriæ simoniæ. Quia si illud quod instituitur est spirituale, inde habet quod sit materia simoniæ, parumque refert quod sit a Deo immediate, vel ab homine institutum. Maxime cum homo, in hac institutione, potestate divina sibi concessa utatur, et ita institutio semper ad Deum, ut supernaturalium et spiritualium principalem auctorem, referatur. Nec etiam refert quod hoc jus possideatur a laico, quia non ideo mutat naturam suam; character enim baptismi etiam est in laico, et nihilominus est natura sua invendibile, et jus eligendi ad beneficia, etiamsi laico communicaretur, invendibile permaneret. Et confirmatur, quia magis invendibile est hoc jus quam calix, ut calix, vel saltem non minus; sed calix, ut calix, est natura sua invendibilis et de jure divino; ergo et hoc jus. Unde etiam confirmatur, quia sicut calix non potest vendi carius ratione consecrationis, ita nec fundus cui est annexum jus patronatus, ratione illius, ut omnes fatentur; quia jam venderetur ipsum jus, sicut in priori casu venderetur consecratio; ergo est par utriusque ratio. Atque hinc etiam sumitur optima ratio, quia jus hoc non habet æstimationem ullam, vel valorem, nisi ratione beneficii ad quod refertur, ut per se constat; ergo si, ut tale est, vendatur, beneficia vir-

tute venduntur, saltem ut dantia valorem juri patronatus; hoc autem est contra divinum jus, ut supra ostensum est; ergo. Quo tandem fit ut, licet hoc jus vocetur annexum beneficio, nihilominus sit ex divino jure invendibile, quia illam annexionem habet intrinsicam, et naturalem, et inseparabilem a tali jure, quia totum suum esse habet in ordine ad beneficium, et inde accipit totam suam aestimationem et dignitatem. Et licet Ecclesia possit efficere, vel destruere tale jus, tamen quod sit, et non sit annexum beneficio, fieri per Ecclesiam non potest; non est ergo vendibile, nisi secundum talem annexionem vendatur; et hoc contra divinum jus est; ergo.

11. *Præsentatio ad beneficium est materia simoniæ.* — Atque hinc sequitur (quod etiam confirmat præcedentem assertionem) actum istius juris, scilicet, præsentationem ad beneficium, materiam esse simoniæ contrariæ juri divino. Patet, quia et est actus spiritualis, ut ostendi, et per illum aliquid spirituale conferitur, ut etiam declaravi, et a supernaturali quodam jure seu potestate procedit, ut etiam satis probatum est; ergo. Confirmatur primo, quia si præsentatio esset pretio vendibilis, profecto jus præsentandi, saltem hoc titulo, esset pretio aestimabile, propter commoditatem temporalem quam secum afferret. Confirmatur secundo, quia si præsentatio esset vendibilis, facile præsentarentur indigni, et infinita incommoda sequerentur. Et ita declaratur in cap. *Præterea*, 1, de Transact., ubi late Abb., et alii, quos refert et sequitur Redoan., part. 3, cap. 13, numer. 22, et sequentibus, et cap. 14, per totum. Ubi in numer. 7 hoc ampliatur, ut procedat, ubi sunt plures patroni et unius tantum vox emitur, etiamsi contingat illam non esse necessariam ut fiat præsentatio; quod mihi verum videtur, quia illud est accidentarium, et quod ibi emitur et venditur, semper est spirituale. Et in electione videtur id aperte definitum in cap. *Matthæus*, de Simon. Est autem eadem ratio de præsentatione, ut ibi etiam Doctores adnotant, et alii quos Redoan. refert.

12. *Licet jus patronatus non possit vendi, potest tamen transire cum re vendita, dummodo res non ex eo venditur carius.* — Dico tertio: licet jus patronatus vendi non possit, transire potest cum re vendita, dummodo ratione illius res illa non carius vendatur. Ita docet D. Thomas, d. art. 4, ad 3, et cæteri Theologi allegati, et juristæ omnes, ut patet. Habeturque expresse in cap. *Ex litteris*, cap. *Cum*

seculum, de Jur. patr., ex quibus juribus sumitur ratio, quia sicut jus canonicum potuit conferre laico patrono hoc jus præsentandi, ita potuit dare illud, non solum pro persona ejus, sed etiam pro suis hæredibus, vel successoribus; vel potuit illud dare cum facultate transferendi, sicut interdum datur pensio; vel potuit concedere, ut hoc jus ita connectatur, vel quasi affigatur alicui rei temporali, ut, si hæc vendatur, cum illa transeat. Nam hæc omnia non repugnant spiritualitati illius juris, ut ex ipsa declaratione et exemplis satis constat. Vendito enim calice, non venditur consecratio, etiamsi cum illo transferatur, quia supponimus calicem in venditione non fuisse pluris aestimatum ratione consecrationis; idem ergo in præsentanti dicendum est.

13. *In nullo humano contractu rei temporalis haberi potest ratio juris patronatus.* — Atque ita nota etiam est ultima pars assertionis, ex qua obiter colliges, in nullo humano contractu, vel solutione, aut compensatione rei temporalis, haberi posse rationem juris patronatus, nam eo ipso venderetur. Ut non licet homini habenti jus patronatus illud in solutionem temporalis debiti dare, etiamsi alia temporalia bona non habeat, quia jam venderet illud. Nec potest unus hæres alteri jus patronatus cedere in compensationem majoris portionis quam accipit, nec potest dari in feudum, vel alio simili modo in onerosum contractum deduci, ut late Abb. in cap. *Querimoniam*, et cap. *Ex litteris*, 2, de Jur. patr., et attingit Innocentius ibi, et cap. *Cum seculum*, eodem; pluribus Tabien., verb. *Jus patronatus*, num. 7, et sequentibus.

14. *Simoniæ esse, in beneficio litigioso aliquem præsentare ea conditione, ut suis expensis litiget.* — Hinc vero ulterius intulit Ugo lin., Tab. 2, cap. 49, § 2, numer. 5, simoniæ esse, in casu litigioso præsentare aliquem ad beneficium, sub conditione ut suis expensis litiget, et probet jus præsentandi pertinere ad præsentantem, quia tunc præsentatio venditur pro illis expensis. Refertque Navarrum, Consuet. tit. 12, de Simon., ubi Navar. videtur magis id supponere quam asserere. Itaque in illa specie onerosi pacti videtur id verum, quia plus exigitur sub obligatione a præsentato, quam ipse facere teneatur. At vero si conditio tantum sit, ut nisi præsentatus intra tempus a jure statutum suam præsentationem prosequatur, præsentans jure etiam suo uti possit ad præsentandum alium, vel agere quod sibi fuerit opportunum, nulla committeretur simonia.

Et hic est casus quem Navarrus tractat. Et ratio est, quia tunc nullum onus, nullave obligatio imponitur præsentato, præter eam quæ jure inest, unde non cogitur litigare absolute, sed sub conditione, si velit suam præsentationem firmam retinere, nec obligatur ad probandum jus præsentantis, nec ad litigandum pro illo, sed pro se, et pro jure suo, si voluerit illud obtinere. Quod vero inde possit indirecte commodum redundare in præsentantem, si præsentatus, volens prosequi præsentationem, litem vincat, non facit præsentationem esse simoniacam, cum id non obstet gratuite præsentationi, ut constat.

15. *Jus patronatus non potest in alium transferri, nisi modo et in casibus a jure expressis.* — *Tribus modis hæc facultas patrono datur.* — *Primus est per jus hæreditarium.* — Tandem ex dicta assertione et ejus probatione inferri potest, jus patronatus non posse a patrono in alium transferri, nisi modo et in casibus a jure expressis. Quod notavit Menoch. referens alios, Cons. 90, numer. 79. Et sumitur ex generali regula, quod laici in spiritualibus non possunt, nisi quod eis concessum est a canonico jure, juxta Gloss. in c. ultim., Innoc., et Abb., in c. *Quanto*, de Consuetud. Ratio etiam clara est, quia hæc potestas transferendi non competit ex natura rei, quasi separata a jure; tum quia in his rebus non est alia natura, nisi quam jus canonicum eis tribuit; tum etiam quia potius ordinaria, et quasi naturalis conditio horum jurium spiritualium est ut privata auctoritate non transferantur, sed cum dignitatibus Ecclesiasticis, vel a prælatis Ecclesiæ conferantur; ergo solum convenit hæc facultas patrono ex speciali gratia, et concessione juris positivi; ergo non potest excedere ipsius juris dispositionem. Oportet autem breviter hos modos exponere, quia ad perfectam intelligentiam tertiæ assertionis necessarium est. Tribus ergo modis, seu in tribus casibus hæc facultas patrono conceditur, ut notat Gloss. in capit. *Cum seculum*, de Jur. patron. Primus est jure hæreditario, et extenditur non solum ad hæredes necessarios, sed etiam ad voluntarios, non solum consanguineos, sed etiam extraneos, quia jus absolute loquitur, et nihil distinguit, ut notat Gloss., per text., in Clement. II, de Jur. patron.; et Joan. Andr., in dicto capit. *Cum seculum*. Et idem eodem modo sumitur ex capit. *Considerandum*, capit. *Si plures*, 16, quæst. 7.

16. *Secundus, per liberalem donationem.* —

Secundus modus est per liberalem donationem, quia unusquisque potest in alium transferre jus quod habet, ut dicitur in cap. *Cura*, de Jur. patron. Dicunt autem juristæ donationem hanc factam loco religioso validam esse, etiamsi fiat sine auctoritate Episcopi; ut autem fiat quibuscumque aliis, necessarium esse Episcopi consensum; et prima quidem pars expresse habetur in cap. univ. de Jur. patron., in 6, ita explicante et confirmante cap. *Illud*, extra, eodem, contra Gloss. ibi, ut notant Innocent. et Hostiens. ibi, et in cap. *Cura*, eod. Altera vero pars non est tam clara, quia illa conditio consensus Episcopi ad valorem hujus donationis, in dicto cap. *Cura*, non postulatur. Nec ego invenio jus aliquod expressum in quo postuletur. Nam jura quæ ad hoc allegantur, scilicet cap. *Quod autem*, cap. *Nullum*, cap. *Cum laici*, de Jure patronat., cap. *Nemini*, 16, quæst. 7, hæc (inquam) jura non loquuntur de ipsomet jure patronatus, sed de ipsis ecclesiis, seu beneficiis, quæ, sine auctoritate Episcopi, patroni dare non possunt, non solum aliis privatis personis, verum nec locis religiosis, ut expresse in eisdem juribus dicitur. Quod autem ad donandum ipsum jus patronatus alteri personæ privatæ, sit necessarius consensus Episcopi, nullibi invenio expresse requisitum. Tamen, quia in dicto cap. *Illud*, et dicto cap. univ., tanquam speciale conceditur locis religiosis, ut donatio juris patronatus illis facta sine assensu Episcopi rata sit, ideo si aliis fiat, censetur invalida. Et ita est supponendum ex communi canonistarum sententia in eisdem locis.

17. *Tertius modus transferendi jus patronatus est cum re vendita.* — *Jus patronatus vel est reale, vel personale.* — Tertius modus transferendi jus patronatus est cum re vendita, juxta c. *Ex litteris*, c. *Cum seculum*, de Jur. patronatus; ut autem tam hic modus (qui ad rem præsentem maxime spectat), quam priores magis declarentur, advertere necessarium est, dupliciter posse alicui laico jus patronatus convenire, scilicet, vel ratione alienjus rei quam possidet, cui veluti cohæret jus patronatus, vel immediate ratione suæ personæ, quia ipse fundavit ecclesiam, vel est successor ejus qui illam fundavit, et jus in ipsum transtulit, aliquo ex duobus prioribus modis. Et primum vocare possumus jus patronatus reale, secundum personale, ut brevibus terminis utamur. Quando ergo jus patronatus inest fundo aut villæ in qua est ecclesia, tunc recte intelligitur, vendita terra aut villa cui est conjun-